

En Marc i en Genís eren tan amics que ho feien tot junts. Junts anaven a l'escola, junts jugaven, reien, corrien, patinaven, queien, ploraven, es consolaven... Si hagués estat per ells haurien compartit el plat, el llit i la teulada.

I això ho feien sempre que podien. En Genís estava més temps a casa d'en Marc que a casa seva, i si buscaves en Marc ja sabies on trobar-lo.

—Som més amics que tots els amics junts. No ens separarem mai!

—deien.

Però un dia el pare d'en Marc va arribar a casa amb cara llarga.

—M'han acomiadat de la feina. M'he quedat al carrer!

Van passar tres mals mesos i un vespre, a l'hora de sopar, el pare va anunciar que s'havien de traslladar a Sevilla on havia trobat treball.

En Marc es va quedar de pedra. No podia ser!

Quan ho va dir al seu amic, tots dos van quedar consternats. No se'n podien avenir. Però com que la cosa no anava de broma, ràpidament es van posar a pensar solucions.

—És molt lluny, Sevilla?

—Busquem un mapa. El meu germà en té.

—Oh, és súper lluny! No ens podem veure gairebé mai. Potser només per les vacances...

—Ja ho tinc! —digué en Genís— és una idea genial! Ens trobarem cada nit!

—Com?

—Quan anem a dormir mirarem el mapa i triarem un lloc per trobar-nos. Només caldrà pensar-hi i ja hi serem!

L'endemà tota la família d'en Marc va carregar les maletes i enmig d'un mar de llàgrimes van emprendre el viatge.

La primera nit els dos amics es van telefonar:

—Avui ens trobem a València!

Aquella nit van jugar un partit impressionant. Eren uns jugadors boníssims i quan van acabar es van anar a comprar un gelat de tres boles.

—On ens trobarem demà?

Van mirar el mapa que portaven plegat a la butxaca i van decidir:

—A Toledo!

A Toledo van jugar a fet amagar darrere la catedral i a buscar laberints pels estrets carrers de la ciutat antiga.

Cada dia coneixien un lloc nou, s'ho passaven pipa i l'endemà quan es despertaven cadascú recordava l'aventura amb el seu estimat amic.

Al cap de molt temps havien après tanta geografia que sabien dir el nom de totes les ciutats importants i dels pobles petits que hi ha entre Sevilla i Barcelona.

Quan van ser més grans i ja tenien diners per pagar-se un bitllet d'avió, continuaven sent els millors amics de la Terra, es visitaven molt sovint i moltes vegades comentaven:

—Quina bona pensada vam tenir trobant-nos cada nit en somnis!

Nom i cognoms: .....

1 **Rellegeix el conte i escriu qui diu cada frase:**

a)

Som més amics que tots els
amics junts.
No ens separarem mai!

b)

M'han acomiadat
de la feina!
M'he quedat al
carrer!

c)

Quan anem a dormir mirarem
el mapa i triarem un lloc
per trobar-nos.
Només caldrà pensar-hi
i ja hi serem!

2 **Si poguessis inventar alguna cosa especial, com fan en Marc i en Genís, què t'agradaria inventar? Explica-ho:**

Nom i cognoms: .....

3 Tria el resum bo. Només n'hi ha un:

Resum 1

Dos nens eren molt amics. Com que eren molt feliços desitjaven fer totes les coses junts. El pare d'en Marc va trobar feina a Sevilla i va haver d'anar-hi amb tota la família. En Genís va tenir una gran idea per poder veure's cada dia: triarien una ciutat; a la nit tots dos hi pensarien i es trobarien allà a jugar. Així, amb imaginació, van poder continuar sent amics fins a ser grans.

Resum 2

Dos companys es van fer tan amics que nit i dia no es separaven. Un d'ells va haver de marxar a una ciutat llunyana perquè la seva família era d'allà. Com que els sabia molt de greu separar-se, van inventar un sistema: cada nit anirien a una ciutat diferent amb avió. Allí es veurien i jugarien. Quan es van fer grans sabien molta geografia i es trobaven sempre que podien.

Resum 3

Dos nens que es deien Marc i Genís es van fer molt amics. Sempre estaven l'un a casa de l'altre. En Genís estava més temps a casa d'en Marc que a casa seva, i si buscaves en Marc ja sabies on trobar-lo. "Som més amics que tots els amics junts. No ens separarem mai!", deien. Però un dia en Genís va haver de marxar i no es van poder veure més.